

Mama we love you and miss you,' stond in de Red Cross Message

‘HET RODE KRUIS IS MIJN REDDENDE ENGEL’

Grace vond haar kinderen terug dankzij Tracing

Nadat haar man en twee zoons zijn vermoord en ze zelf voor dood wordt achtergelaten, moet Grace halsoverkop Oeganda verlaten. Eenmaal in Nederland tast ze volledig in het duister over het lot van haar drie achtergebleven kinderen. Bijna een jaar verkeert ze in grote onzekerheid. Tot ze eindelijk dat verlossende telefoontje van het Nederlandse Rode Kruis krijgt. ‘Grace, goed nieuws. We hebben je kinderen gevonden!’

Terwijl Grace haar verhaal deelt, doet ze haar best haar tranen te bedwingen. Het is dan ook onvoorstelbaar hard wat deze 65-jarige vrouw uit Oeganda heeft doorstaan. In 2009 leidt Grace een onbezorgd leven. Haar man is een succesvol auto-importeur en samen genieten ze van hun vijf (bijna) volwassen kinderen. Maar met hun steun aan een oppositiepartij ondertekent het gezin onbewust een gruwelijk vonnis. Tijdens een demonstratie wordt één van de zoons van Grace vermoord. Een paar dagen later dringen gewapende mannen 's nachts hun huis binnen en vermoorden haar man en de tweelingbroer van de eerder gedode zoon. Ook Grace wordt aangevallen en voor dood achtergelaten. Haar drie andere kinderen, die op een kostschool zitten, blijven gespaard.

EEN VERSCHEURD GEZIN
Een vriend van de familie vindt Grace. Hij brengt haar naar het ziekenhuis en zorgt voor een veilig onderkomen voor haar kinderen. Wanneer hij terugkeert om alle persoonlijke documenten op te halen, is het huis geplunderd. Als Grace dagen later bijkomt, laat ze de gruwelijke waarheid tot zich doordringen. Haar leven is in gevaar en ze moet direct het land uit. Gelaten neemt ze het aanbod aan om naar familie van de huisvriend in Canada te vluchten. Maar daarmee is de nachtmerrie nog niet voorbij. Bont en blauw, berooid en verslagen is Grace overgeleverd aan onbekenden die haar naar Kenia brengen. Uiteindelijk belandt

ze in een vliegtuig, denkende richting het veilige Canada te gaan. Maar ze komt aan in Nederland. Ze is radeloos. Grace weet niet waar haar kinderen zijn en zij hebben geen idee dat hun moeder niet in Canada, maar in Nederland is beland. De enige die weet waar haar kinderen zijn, is de vriend van de familie. Maar ook hij is inmiddels zijn leven niet meer zeker en heeft Oeganda plotseling moeten verlaten. Het gezin is verscheurd.

HOOP DOET LEVEN
In Nederland volgen de opvangadressen elkaar in rap tempo op. Met het laatste restje energie dat de krachtige Afrikaanse moeder nog bezit, ondergaat ze vastberaden de procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Met elk interview, elk detail over haar oude leven en elke vraag die haar weer terugbrengt naar die afschuwelijke nacht, hoopt Grace dichterbij de hereniging met haar kinderen te komen. Maar hoe langer ze is afgesneden van informatie over hen, hoe meer ze de moed begint te verliezen. Tot die ene dag dat twee vrijwilligers van het Rode Kruis haar bezoeken. “Of ik wist wat Tracing was,” vertelt Grace. Bij de herinnering aan het moment maakt haar trieste blik heel eventjes plaats voor een hoopvolle twinkeling. “Nee, ik had geen idee wat dat was. Maar toen de vrijwilligers uitlegden dat het een dienst van opsporing en contactherstel was waarmee ik misschien mijn kinderen kon terugvinden, durfde ik weer te hopen. Ik had weer een reden om te leven.”

BERICHT!

"Ik wachtte en wachtte en wachtte. En toen kwam negen maanden later dat verlossende telefoontje: 'Grace, goed nieuws. We hebben je kinderen gevonden.' Het Rode Kruis in Oeganda had bij tientallen deuren aangeklopt en navraag gedaan. En nu waren ze dan eindelijk gevonden! Een droom kwam uit. De vrijwilliger gaf me een Red Cross Message, afkomstig van mijn twee zoons en dochter." Met de tekst 'Mama we love you and miss you,' begon de hartenkreet van haar kinderen. Ze vertelden hoe ze op de vlucht waren gegaan en sindsdien in angst en armoede leefden. Ze hadden nauwelijks kleren of eten en moesten hard werken. Samen droomden ze over de dag dat ze hun moeder weer in de armen zouden sluiten. De brief brak Grace' hart. Eindelijk wist ze waar haar kinderen waren, maar nu moest ze leven in de wetenschap dat ze zonder haar een miserabel bestaan leidden. En er was niets wat Grace kon doen.

LICHTPUNTJE

Gelukkig bleek Tracing voor Grace het lichtpuntje waarmee goede dingen in gang werden gezet. Nu ze weer contact had met haar kinderen kon ze in Nederland een procedure voor gezinshereniging starten. In november 2013 sluit Grace op Schiphol haar dochter weer in de armen. "Ik huilde. Maar deze keer van geluk. Ik beschouw het Rode Kruis echt als mijn reddende engel. Zij hebben mijn kinderen weten op te sporen. Ik waardeer zo ontzettend wat de lieve vrijwilligers voor mij hebben gedaan. Ik dank mijn leven aan de tracingdienst van het Rode Kruis. Want had ik mijn kinderen niet teruggevonden, dan had ik de hoop al lang opgegeven."

GELOOF

Grace richt zich nu samen met haar advocaat op de hereniging met haar zoons. "Alleen mijn dochter heeft een verblijfsvergunning

gekregen, dus mijn zoons zijn nog in Oeganda. Ondanks dat we elke twee weken bellen, ben ik zó bezorgd om hen. Gelukkig krijg ik heel veel steun van allemaal lieve mensen hier in Nederland. Daarom houd ik het vol. Maar ook omdat ik geloof dat er een dag komt dat ik al mijn kinderen weer in mijn armen sluit. In de tussentijd ben ik niks, niemand, één van de vele vluchtelingen. Want Grace bestaat niet meer. Zij stierf toen ik vluchtte." ✦

De naam Grace is om privacyredenen gefingeerd.

‘Ik waardeer zo wat die lieve vrijwilligers van het Rode Kruis voor mij hebben gedaan’

ZIJ HIELPEN MEE IN DE ZOEKTOCHT NAAR DE KINDEREN VAN GRACE

Corrien Escher en Andries Tol waren de tracingvrijwilligers die Grace vanuit Nederland hielpen met het opsporen van haar kinderen. De Brabantse Corrien ontmoette Grace in het asielzoekerscentrum. Corrien: "Ik maakte kennis met een statige en openhartige vrouw. Geen detail van haar verhaal liet ze onbenoemd. Ze was vastberaden om ons zo goed mogelijk te helpen. En misschien was dat wel de sleutel naar de geslaagde zoekactie. Want hoe meer informatie je kan geven aan de tracingcollega's in het land waar familie moet worden opgespoord, hoe beter. Daarom vraag ik altijd heel veel. Je wilt tenslotte geen enkel aanknopingspunt onbenoemd laten." Negen maanden na het eerste gesprek is Andries Tol degene die het goede nieuws aan Grace mag overbrengen. Andries: "De ontmoeting vergeet ik niet snel. Grace was zó blij. Het was erg bijzonder om deelgenoot van haar blijdschap te mogen zijn. Achter Tracing zit een berg inspanning van vele vrijwilligers in binnen- en buitenland verborgen. Het is prachtig als dat beloond wordt met een geslaagde opsporing."

‘HET RODE KRUIS IS MIJN REDDEND ENGEL’

WAT IS TRACING?

Tracing is een kerntaak die het Rode Kruis in vrijwel elk land uitvoert. Familieleden die elkaar door een ramp, oorlog, migratie of humanitaire noodsituatie uit het oog zijn verloren, kunnen het Rode Kruis inschakelen om elkaar weer te vinden. Ongeveer honderd tracingvrijwilligers en zes medewerkers van het Nederlandse Rode Kruis werken samen met Rode Kruis-collega's in de hele wereld. Als iemand een aanvraag voor Tracing indient, vullen vrijwilligers tijdens een persoonlijk gesprek een opsporingsformulier in met zoveel mogelijk gegevens over de gezochte persoon. Een behandelaar van de afdeling Opsporing & Ondersteuning in Den Haag controleert vervolgens het ingevulde formulier en stuurt dit door

naar het Internationale Comité van het Rode Kruis (ICRC) of Rode Kruis- of Rode Halve Maan-vereniging in het land waar gezocht moet worden. En dan start de zoektocht naar wat vaak een speld in de hooiberg is. Zo kan het dus maanden duren voordat er nieuws te melden valt. En helaas lukt het ook niet altijd. Maar wanneer een opsporing succesvol is, wordt het contact tussen de familieleden zo snel mogelijk hersteld. Dit kan telefonisch of per post in de vorm van een Red Cross Message. Voor de verscheurde familie wordt daarmee een streep gezet onder een periode van grote onzekerheid. De Rode Kruis-beweging brengt ieder jaar honderdduizenden dierbaren over de hele wereld weer met elkaar in contact.